

Tábory Maxim (1924) — Kinston (NC – U.S.A.)
EGYÜTT DOBOGÓ SZÍVÜNK

Egyedül érkezünk
e rejtélyes létbe,
majd távozzunk egyedül.

A végtelenség csendjét
együtt dobogó szívünk
zenéje zendíti meg.
Mosollyal sugározza be a magányt,
s az értelem határait
túlszárnyalva
a szépség virágaival
ékesíti életünk.

Szívünk összhangja
mélyebbre hat
mint minden más közelség.
Lelassítja a percek rohanását,
s feledésbe múló hétköznapijainkat
kirakja az emlékek gyémántjaival.

Maxim Tábory (1924) — Kinston (NC – U.S.A.)
I NOSTRI BATTICUORI

A Jean Tábory

Da soli arriviamo
in questo misterioso esistere,
poi, da soli, ci allontaniamo.

Il silenzio dell'infinità
delle nostre trepidazioni
emette melodie.
Col sorriso indora la solitudine
e sorpassando
i confini della ragione
coi fiori della bellezza
adorna la nostra vita.

L'armonia del nostro cuore
penetra, più profonda
come tutte le altre prossimità.
Rallenta la corsa dei minuti,
La quotidianità dei giorni ad oblio destinati
coi diamanti dei ricordi sono qui decorati.

Traduzione di © **Melinda B. Tamás-Tarr**

Tábory Maxim (1924) — Kinston (NC – U.S.A.)
A HEGYEKBEN

Szeretett Hegyem!
Sugárözönnel
kelt és köszönt fel
a nap. Virágillattal, víg madárdallal
völgy – barázdáid elárasztja a hajnal,
fényben fürösztí az erdőt;
a sziklaszirt peremén nőtt
magányos fát is oly szeretettel öleli át,
hogy az eddig éjbe
rejtőzött lomb lángra gyúl,
s reszketve, hangtalanul,
minden levél mélyre
szívja a hajnali ébredés misztériumát.

Maxim Tábory (1924) — Kinston (NC – U.S.A.)
NELLE MONTAGNE

Mia amata Montagna!
Il Sole col fiume di raggi
ti sveglia e saluta.
Col profumo dei fiori,
coi canti d'uccelli, l'alba invade i solchi
delle tue valli, con la luce inonda i boschi;
dolcemente avvolge l'albero solitario
nato sull'orlo della roccia,
che la fronda velata nell'oscurità
della notte infiamma
e tremando, senza rumore,
ogni foglia a fondo inspira
al mistero del risveglio del primo albore.

Traduzione di © **Melinda B. Tamás-Tarr**

Enrico Pietrangeli (1961) — Roma
ALLE AFRICANE TUNISINE

Adoro le africane tunisine,
a tutte snocciolerei gli occhi
e su quante acerbe olive
cospargerei gl'incensi
come ai guarniti altari
cesellati tra i fiori.

Enrico Pietrangeli (1961) — Roma
A TUNIZIAI AFRIKAI NŐKNEK

Imádom a tuniziai afrikai nőket,
mind magtalanítanám őket
s tömjént hintenék minden
éretlen olívbogyóra,
mint a metszett virágok közt
a díszített oltárokra.

Traduzione in ungherese di © Melinda B. Tamás-Tarr

Fonte/Forrás: Enrico Pietrangeli, «Ad Istanbul, tra le pubbliche intimità», Edizioni Il Foglio, Piombino (Li), 2007

Josep Piera (1947)
IMANTS

Imants
Em criden a la seua abraçada.
Veus.
Naturalment que veus.
No el remorós mantell de la pineda
Ni el baladre
Ni el jonc
Ni el cantar dels codols.

Tota veu mereix ser estimada.

EL VOL ÀGIL

El vol àgils dels sons:
falcons
ferides fletxes
lluents raigs rapidíssims.
Alades sensacions
Que tu anomenes.
Es a dir:
coloms caçats
i morts
i quietes a terra.

Josep Piera (1947)
IMMANI

Immani
al loro abbraccio mi chiamano.
Voci.
Naturale, voci.
No il sonoro manto del pineto
né l'oleandro
né il giunco
né il canto delle pietre.

Ogni voce merita sia amata.

IL VOLO AGILE

Il volo agile dei suoni:
falconi
ferite frecce
vivido raggio rapidissimo.
Alate sensazioni
cui dai nome.
È a dire:
colombe colpite
e morte
e a terra immote.

Traduzioni di © Mario De Bartolomeis